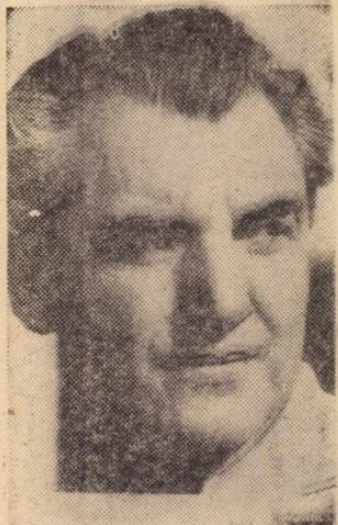

„ESTE, PE UNDEVA, O PIERDERE”

NICOLAE PROCA

— Săptămîna trecută am dat din întâmplare peste un carnet de însemnări de prin 1955. Pe câteva pagini, notite de la un meci jucat de Steagul roșu la București, cu Dinamo Obor. În „B”.

— Cel pierdut de noi cu 3-2?

— Exact. Voi, brașovenii, ați aliniat pe: Cirjan-Hornea, Marinescu, Mihalcea-Aron, Zaharia-Vlad, Cojocaru, Proca, Dumitriu, Bădulescu. Iar Dinamo Obor pe: Datcu-Nunweiler II, Buzășan, Coman-Stefan, Szekeli-Buzatu, Niculescu, Bükösi, Stănilă, George Marin.

— Eu sint mai obședat decît mulți dintre cei pe care i-ați citit!

— Cum, Nicolae Proca, nu ești din Brașov?

— Sint argeșean dar am venit de copil la București, am făcut liceul la „Sincal” și din 1944 pînă în 1946 am fost junior la Unirea Tricolor. Profesor imit era Ștefan Cirjan.

— Și la Brașov, la Steagul roșu, cum ai ajuns?

— După ce am terminat liceul am intrat la Facultatea de drept, fiind în același timp angajat la Ministerul de Finanțe. Prin 1948 am fost detașat cu serviciul lingă Shighișoara și, în 1949, am ajuns la Brașov. Doi ani, ocupat cu serviciul, nici n-am mai jucat fotbal. L-am reînceput la Brașov, la Spartac, echipa comerțului. Eram contabil la „Aro”. Silviu Floreanu m-a văzut la un amical cu Steagul roșu (care pe atunci activa în campionatul districtual) și m-a solicitat la el. Și așa am ajuns aci. La 1 august s-au împlinit 22 de ani.

Mi-1 amintesc pe Proca de cînd era centru înaintas: jucător cu fuleu și șut puternic, prin surprindere. Întrebați-l pe Voinescu cum a fost la meciul acela de pomină, de la „23 August”, cînd Steagul roșu conducea la pauză cu 3-0 pe C.C.A.! Că în final a fost 5-3 pentru brașovenii, asta e altceva. Povestește Proca: „Aveam în dreapta mea pe Fusulan, în stînga pe Meszaros, o tripletă care a însemnat ceva în fotbalul brașovean. Ne înțelegeam perfect, ne găseam și cu ochii închiși. Antrenor, același Silviu Floreanu, cel care a creat echipa. La un an după ce am îmbrăcat tricoul Steagului roșu am cucerit campionatul districtual, am trecut cu bine prin faza barajului și toamna eram în „B”. Sase ani am jucat aci, pînă cînd ne-am văzut visul cu ochii: cot la cot cu C.C.A., cu Dinamo, cu U.T.A., cu Petrolul în Divizia A”.

Și astfel, Proca, brașovean prin adopție, a jucat cinci campionate, pînă în 1961, la Steagul roșu, ducînd echipa, împreună cu antrenorul ei și cu ceilalți jucători la niste rezultate ce întrecuau posibilitățile lui: locul secund în campionatul 1959-1960 și cucerirea „Cupei balcanice” în 1961. În același an a renunțat la fotbal pe neașteptate. I s-a făcut rău cînd s-a întors pe terîn la Hunedoara, la un meci de „Cupa României”, cu Industria sîrmei Cimpia Turzii. Nimeni n-a știut ce a avut. Nici măcar medicul. De atunci Proca nu a mai intrat pe un teren de fot-

bal ca jucător. Avea 36 de ani și a rămas în cadrul clubului ca antrenor la tineret. Printre elevii lui: Haidu, actualul portar, Ivănescu, Pescaru, Năstăsău, Necuța, Filimon, Negrea (Steaua).

— Ce crezi despre fotbalul nostru, Nicolae Proca?

— Socotesc că se muncește foarte mult și, totuși, rezultatele nu sint la nivelul muncii depuse. Este pe undeva o pierdere. Cărețele nu sînt de ordin fizic și nici de cel al tehnicii. Cărețele, pierderea aceastei de care vorbesc, tîne, cred, mai mult de psihicul jucătorilor, de posibilitățile cluburilor. La echipa națională s-au realizat multe din ceea ce la cluburi constituie încă deziderate.

— Adică?

— Nu printre cele din urmă, numărul mare de jocuri internaționale. Noi, dacă nu aranjăm acest schimb cu Olimpiakos Pireu, trecea un an și nu aveam nici un meci internațional. Cred că federația ar trebui să ajute acele cluburi cu mai puține relații, să le creeze un program internațional mai bogat. Mă refer la meciuri amicale cit mai multe, pentru că din toamna aceasta luăm parte din nou la „Cupa balcanică”.

— Ce credeți despre echipa națională?

— Cred că în curînd vom avea o reprezentativă și mai bună decît cea de acum, care și ea este tînără. Se anunță trei-patru valori care, asamblate cu cele existente ar putea pune fotbalul nostru într-o lumină și mai frumoasă. Mă gîndesc la Iordănescu, Tătaru, Vigu, la Olteanu al nostru, la ieșeanul Iordache. Și mai sint și alții...

Mircea TUDORAN

PE DIAGONALA: EXTREMĂ STÎNGĂ - FUNDAȘ DREAPTA

„Au trecut aproape patru ani de cînd joia Rapid și n-am avut încă fericirea să îmbrac tricoul de campion. Cit de aproape am fost de această sublimă dorință în ultimele două ediții ale campionatului! Promit însă, pentru cel care se apropie, să nu mai ratăm, eu și coechipierii mei, posibilitatea de a juca la anul în Cupa campionilor”. Acestea sint cuvintele fundasului dreapta al Rapidului, ION POP, jucător care, de cînd a venit în Giulești, a fost încercat pe toate posturile, mai puțin cel de portar.

În vara anului 1967 antrenorul Valentin Stănescu accepta ca Pop, pe atunci legitimat la F.C. Argeș, să fie transferat în schimbul lui Kraus la clubul feroviar. Parcă îl aude și acum pe nea Tinei la primul antrenament spunîndu-i: „Ești cam mic de statură, puștiule. Dar nu-i nimic, ai alte calități. Ești sprinten și bun tehnician. Am să fac din tine un jolly-joker al echipei”.

La început extremă stîngă, apoi atacant central și chiar mijlocas, atunci cînd Lupescu a fost trecut pe postul de „libero”. Pop a fost preferat fundas dreapta și acolo a rămas. Își amintește cu plăcere de încurajările și sfaturile pe care i le-a dat Lupescu, legate de tainele postului: „Fii cu ochii pe extrema stîngă. Nu-l lăsa să preia nestingherit mingea. Fii umbra lui și hărțuiește-l în permanență. Cînd adversarul tău pătrunde spre cen-

trul terenului, caută să te interpuși între el și poarta noastră”. Iată nu-mai cîteva dintre îndrumările fostului fundas dreapta de meserie, pe care Pop le-a aplicat cu strictețe pe teren și datorită cărora a rămas și astăzi în posesia tricoului cu nr. 2.

Primii pași în fotbal i-a făcut pe locul viran din actuala Piață a opera- reței din spatele fustu-

lui cinema „Gioconda”, acolo unde astăzi se înalță semeață construcția unui bloc-turn cu 14 etaje. Într-una din zile, Alexandru Frățilă, pe atunci antrenor la Flacăra roșie, îl cheamă la un trial al piticilor. Dintre zece de copii sint reținuți doar cîteva, printre care Răducanu, dar, ca atacant, fiindcă era cel mai înalt și, cîcă, sărea bine la cap, Olteanu, FL

Dumitrescu și, bineînțeles, micuțul Pop. Deși nu împlinise vîrsta de 12 ani, Pop este preferat în scurtă vreme la echipa de juniori. Era încă foarte tînăr, dar avînd încredere în posibilitățile lui, antrenorul Frățilă îl titularizează în echipa de seniori care activa în Divizia C. În tabăra națională de juniori de la Mediaș, antrenorul N. Gorgorin îl cizelează talentul și în scurt timp perechea de mijlocasi Pop-Dinu se remarcă meci de meci, ambii fiind selecționați de antrenorul Gh. Oia în reprezentativa de juniori. Debutază într-o partidă cu R.D. Germană, iar la turneul de la Viareggio, alături de Coman, Dinu, Vigu, Dumitrache, Anca, Ineze și Dineuță, mijlocasul Pop înscrie un gol de toată frumusețea în poarta juniorilor de la Internațională, echipă în care jucau și actualii componenți a „squadrrei azzurra” Bedin și Gori.

În toamna anului 1965 Traian Ionescu, îl propune să joace într-o echipă de Divizia A. Depistîndu-i intențiile ofensive, mijlocasul Pop devine extremă stîngă retrasă la echipa F.C. Argeș. Pe acest post este definitiv titularizat de antrenorul Ștefan Vasilie.

Doi ani mai tîrziu, devine jucător al lui Rapid. „Aici, în Grand, speram să joc încă din copilărie”. Și iată-l pe Pop împlinîndu-și dorința la Rapid, echipă cu care pășește în cel de-al patrulea campio-

nat. „Comparativ cu anii trecuți, băieții sint puși pe fapte mari. Dirzenia și seriozitatea cu care ne antrenăm în această perioadă îmi dă speranța unei comportări foarte bune în continuare. E adevărat, l-am pierdut pe Dan, dar Boc, Daniel Ene și O. Ionescu, primii cu căldură de toți băieții, sint sigur că vor reuși să mărească randamentul echipei. Nu-mi amintesc ca vreo dată atmosfera care domnea în sinul echipei și relațiile dintre noi și antrenori să fi fost altă de favorabile. Așa stînd lucrurile, dați-mi voie să cred într-o comportare superioară alții în noul campionat, cit și în „Cupa U.E.F.A.” deși în primul tur avem în A.C. Napoli un adversar de prim rang”.

Înzestrat cu apreciate trăsături morale și de voință, iubit de colegii de echipă, Pop, are un „of”, peste care nu poate trece. Îl obsedează în permanență acel moment nefericit din meciul cu Dinamo, cînd, la o ciocnire cu Netu Nunweiler acesta s-a accidentat grav: „Declanșez constanța împăciată că nu am avut în intenție să-l lovesc pe acest exemplar jucător. Regret foarte mult pentru cele întimplate și promit că atîta timp cit voi mai juca fotbal imi voi respecta cu sportivitate adversarii”.

În afară de dorințele legate de dreptunghiul verde, Pop intenționează să urmeze cursurile fără frecvență ale I.E.F.S. iar, împreună cu soția sa, Florența, studentă în ultimul an la Conservator, să dea în curînd viață unui băiețas care să devină fotbalist și să joace tot acolo, în potcoava atît de îndrăgita a Giuleștiului.

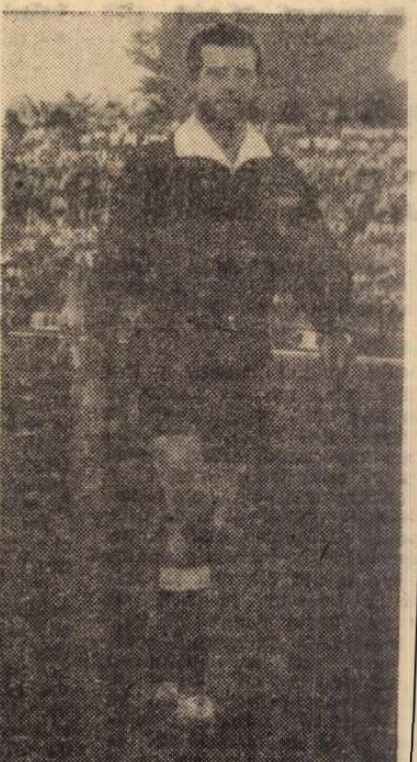
ION POP

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●

„DACĂ N-AI CURAJ, NU PUNE FLUIERUL ÎN GURĂ!”

● 47 DE ANI, 678 DE MECIURI... ● NU-MI DORESC DECIT SA NE ARBITREZI ȘI DUMINICA, ÎN DEPLASARE... ● „O ELIMINARE TREBUIE SA ȚINA SEAMA, CRED EU, ȘI DE PULSUL JOCULUI”

de grafician (n.a. — actualele ecusoane ale arbitrilor divizionari sint executate după macheta sa), despre cel mai bun meci de pînă acum — „Petrolul — Jiul,

VICTOR PĂDUREANU

1-0, în '69, mă simțeam pe teren de parcă aș fi avut 20 de ani” —, despre cele două eliminări — mult comentate, dar drepte — dictate în barajul pentru B, la o partidă decisivă, Delta Tulcea — Metalul Plopieni.

Îl întreb ce-l supără cel mai mult la jucători, în timpul unui meci. — Gesticulările. Cum să vă spun, vorba o auzim numai noi, pe gazon, arbitrii și doi-trei jucători și de vorbit mult, cine nu vorbește? Gestul se vede din tribună, el oferă arbitrilor o stare de inferioritate, pe care eu — recunosc — o suport cu greu.

— Nu te-ai jignit niciodată jucătorii, nu ți-au aruncat cuvinte grele?

— Rareori. De cele mai multe ori l-am eliminat, dar sint cazuri — unul, două, să le numeri pe degete în căriera unui arbitru cîștit — cînd m-am făcut că nu-l aud! O eliminare trebuie să țină seama, cred eu, și de pulsul jocului.

— Spune-mi, n-ai greșit niciodată în teren? N-ai dat decizia anapoda, n-ai stricat nici un meci?

— Ei, nu... De greșit, greșim toți, dar meciuri peste cap — cum se spune în arbitraj — n-am dat... Cea mai slabă partidă a mea a fost acum vreo trei ani, U.T.A. — Dinamo Bacău, cînd n-am dat două lovături de la 11 metri, între care prima pentru oaspeți. În rest, greșeli mai mici.

Dialogul se apropie de sfîrșit. Vorbim despre școala de arbitrii, la care este lector, la grupa a IV-a, „23 de cursanți, din care sper să scot 20 de arbitri”.

— După discuția cu dumneata, scriu un raportaj și-l dau titlul „am văzut un arbitru fericit”. Ce zici?

— Nu chiar... Am și eu un vis al meu, unul singur, care într-o zi mă va face — poate de-a dreptul fericit: ecusonul F.I.F.A.

— Bine, dar esti și pe lista F.I.F.A. și pe cea U.E.F.A.

— Sint, dar pentru a primi ecusonul trebuie să conduc la centru două meciuri internaționale A, oficiale sau amicale. Deocamdată...

— Și după ce vei primi ecusonul?

— Nu-mi voi mai dori decît un derby în campionat și — adio arbitrajului!

— Înainte de 50 de ani?

— Da, chiar la 47 și jumătate...

Dumneata ai spus-o, Victor Pădureanu, dar publicul nu se grăbește să-ți zică adio: te așteaptă în fiecare duminică cu fotbal, pe gazon, acolo unde — cu miscări rotunde de cavalier infirizat — te recunoaște dintr-o mie...

OVIDIU IOANIȚOIA

Gheorghe NERTEA